

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
17:03	18:03	18:38
16:48	18:02	18:41
16:55	18:02	18:38

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה"ש"ב והמוסדות

מי מבטל את הגזירות?

אם יש ח"ו גזירות רעות על עם ישראל הקב"ה לוקח תינוקות או צדיקים לכפר

קבלה טובה

במהלך חייו של האדם, לא פעם זקוק הוא לחולל מפנה בנושא מסויים, לפעמים אדם מתקשה בנושא רוחני - להתמיד בלימודו, להתגבר על כעסו או לעמוד בנסיבותיו, והוא מבקש דרך קלה ומהירה לחולל את השינוי הנשאר. כך גם אדם שיש לו חליה בעיה רפואית, שאין לו נחת מהילדים או שמיידל לילדים - כל אלה מחפשים משהו שיחולל מהפך בחייהם.

ואז, כשאדם מרגיש שהוא נדרש לשינוי דרמטי כזה, הוא שואל עת עצמו איך משיגים את אותו שינוי מיוחד. האם יש כלי דרכו אפשר לשנות את המצב? האם יש דרך לחולל מהפך בתחום חשוב בחיים? כאן אנו עומדים לחשוף שיש דבר כזה, והוא נחשף בפרשת השבוע, בשתי מילים שנאמרו במעמד הר סיני, והפכו למוטו של העם היהודי: 'נעשה ונשמע' - צמד המילים הללו, הוא למעשה הכותרת הראשית של כל פעלי היהודי לאורך דורות: הוא מקבל על עצמו לעשות, עם כל הלב ועם כל הנשמה, פשוט קובע ומתחייב לבצע את המוטל עליו!

העובדה שיהודי יכול להכריז 'נעשה ונשמע' אינה מובנת מאליה, היא סוד שטמונה בו היכולת לחולל שינוי, לעשות מהפך. לקבל על עצמנו משהו - ולהביא בעזרתו שינוי בחיים שלנו, במה שמציק לנו. המילים 'נעשה ונשמע' יש בהן את היכולת להחליט ולבצע, לקבל קבלה ולעמוד בה, ובכך לפתוח פתח שמימי רחב לחולל שינוי בחיינו!

אלפי סיפורים ידועים, אודות מהפכים שהתחוללו בעקבות קבלה טובה אחת, לפעמים כזו הנראית קטנה וחסרת משמעות. קבלה אחת שאנשים קיבלו על עצמם חוללה שינוי משמעותי, יצרה מהפך של ממש בחייהם. אנשים נושעו ממוות לחיים, באו בבית האירוסין, זכו בנחת מזוקת, חבקו ילדים לאחר המתנה ארוכה, ראו שפע פרנסה - כל אלה קרו לאחר שקיבלו על עצמם קבלה טובה, שחוללה מהפך של ממש!

(הרב אשר קובלסקי)

לקוצים לבד הם מבעירים, אלא ונאכל גדיש, כאן רמז אל תינוקות של בית רבן, שעדיין אין להם קומה אלא גדושים שבולת עם חברתה, כי בעוונות הם הנתפסים בצרת עולם גם אמרו ז"ל (תנחומא ויגש ב) בפסוק (תהלים ח ג) "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז", כי הם היו ערבים בשעת קבלת התורה.

וכשירשיעו בני אדם הנה הרשות נתונה לאש לבער בהם ואומרו או הקמה, כאן מודיע כי לפעמים חרב עד צואר הגיעה, מופתי הדור יסודי עולם נלקחים בעונם, כדי להציל על כללות הדור, כאומרו (שה"ש א יד) אשכול הכופר וגו', ולהם יקרא קמה, על דרך אומרו (שם ז ח) "זאת קומתך דמתה לתמר", שהם הצדיקים הנמשלים לתמר (תנחומא במדבר טו), כאומרו (תהלים צב יג) "צדיק כתמר וגו'".

אומר האור החיים הקדוש: שלפעמים לא יועיל לסלק את התינוקות, ואז צריך לסלק תלמידי חכמים וצדיקים שבדור, "אשכול הכופר דודי לי" - אשכול איש שהכל בו, כי מפני הרעה נאסף הצדיק, שאותו צדיק יציל במיתתו אחרים.

הצדיקים נמשלים לתמר כי צדיקים הולכים ישר כמו שעשאו אלקים כמו עץ הדקל ההולך ישר. ובאמת בעת מגפת הקורונה מתו צדיקים גדולי עליון כמו הרב בקשי דורון והרבה תלמידי חכמים אברכים ויהודים בעלי צורה חסידים ואנשי מעשה.

הגמרא אומרת "אל תגעו במשיחי ובנביאי אל תרעו" - אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן ובנביאי אל תרעו אלו תלמידי חכמים אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן אמר ליה רב פפא לאביי ידי ודיך מאי אמר ליה אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.

וכתיב "ולשון רכה תשבר גרם" - דרשו דורשי רשומות "תשבר גרם" ראשי תיבות תינוקות של בית רבן גזירות רעות מבטלים. ולכן כשיש צרה אוספים את תינוקות של בית רבן שיתפללו, כמו שעשה מרדכי היהודי בשושן הבירה.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כתוב בפרשת השבוע "כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה".

אומרת הגמרא: אר"ש בר נחמני א"ר יונתן אין פורענות באה לעולם אלא בזמן שהרשעים בעולם ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה שנאמר "כי תצא אש ומצאה קוצים" אימתי אש יוצאה בזמן שקוצים מצוין לה ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה שנאמר ונאכל גדיש ואכל גדיש לא נאמר אלא ונאכל גדיש שנאכל גדיש כבר: תני רב יוסף מאי דכתיב "ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר" כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים ולא עוד אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה שנאמר "והכרתי ממך צדיק ורשע".

כי תצא אש - אלו הצרות ומצאה קוצים - אלו הרשעים שבעבורם בגללם באים הצרות. ונאכל גדיש - אלו הצדיקים.

האש באה לעולם, אש של צרות, בגלל הקוצים הרשעים, אבל מי נשרף בגלל זה? מי הולך ראשון? התבואה, הצדיקים.

ומה הסיבה? "כי מפני הרעה נאסף הצדיק", הקב"ה רוצה לכפר על הדור, ובמקום לקחת חמשת אלפים רשעים לוקח הקב"ה צדיק אחד והוא מכפר על כולם.

והם הרשעים, הקוצים - שבגללם כל השריפה כל הצרות והייסורים - שואלים היכן הקב"ה, שוטים שבעולם, בגללכם ובשבילכם נאסף הצדיק כדי שלא תמותו. הצדיקים מתים בעוון הרשעים, והרשעים יענשו על שבסיבתם מתו הצדיקים ותינוקות של בית רבן

ועל הפסוק הזה כותב האור החיים הקדוש כך: ובדרך רמז תרמוז התורה, את אשר יסובבו הרשעים ברשעם, כדי שיתעורר האדם מתרדמת שינת שכלו, בהביטו הפלגת הרעות אשר יביאו לעולם, כי לא להם לבדם יריעו, אלא יסובבו רע לכל העולם, והוא אומרו כי תצא אש, הלא ידעת כי צרת העם תתכנה בשם אש... ומצאה קוצים, הם הרשעים שאינם אלא קוצים מכאיבים... והטעם משום שהרשע אין לו בעלים, כי האדון ברוך הוא הנה הוא פקר בו והסיר אדנותו מעליו, וה' הסתיר פניו ממנו, והודיע הכתוב עוד, כי אחר שניתן רשות לאש הדינים להבעיר, לא

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

העידוד שהרים מאשפות

ראש טוב? מה, שישאל את הורי איזה ראש יש לי, הם כבר יספרו לו. ובכל זאת מה שקרה זה שמצאתי את עצמי יושב בשיעורים שלו וחושב, מחפש הברקות ושאלות מעניינות, הפכתי בשיעור שלו לבחור אחר, מתעניין, שואל ורוצה לשאת חן וחסד. מרגיש פעם ראשונה בחיי שאני יכול להשביע את רצוני של מישוה.

לאחר תקופה קצרה הוא הזמין אותי אליו הביתה לסעודת שבת, שלאחריה הוא אמר לי שכל המשפחה שלו מאוד נהנתה, והבן שלו אמר שאני שר זמירות מאוד יפה. אם לא אכפת לי לבוא לעיתים קרובות יותר. הסמקתי, באמת יש לי קול ערב וקצת שרתי שם. מאותה שבת הייתי כמעט בן בית אצלו בסעודות שבת. אח"כ שמעתי מחמאות גם על התפילות שלי. זה היה כשהזדמן לי פעם אחת להתפלל קצת יותר בכוונה, הוא 'ארב' לי כל העת, ובסיום התפילה אמר לי שהתפילה שלי היום ריגשה אותו.

תוך זמן קצר הפכנו לידידים, לידו הייתי שמואל אחר, שרוצה להיות טוב, שמישהו מעריך אותו ויודע שהוא שווה. היום אני מעריך גם את המצוות שלי. כעבור תקופה קצרה התארסתי ואח"כ נישאתי ועזבתי את הישיבה. הורי יכלו לנשום לרווחה, סוף סוף בנם עולה על דרך המלך. גם אני הרגשתי עצמי עולה על דרך המלך. שוב לא הייתי אחד שמקסימום שאפשר לצפות ממנו זה שלא יעשה בושות. פתאום הייתי אחד שיש לו ראש טוב, שיש לו קול ערב, שהוא יכול להתפלל יפה, ששווה משהו. יש לי ארבעה ילדים, וכשהיו קטנים עמלתי כל הזמן להכניס להם לראש שהשבת שלהם שווה, שהתפילות שלהן נהדרות ועולות היישר לכיסא הכבוד, כל דבר טוב זכה להגדלה ולהערכה. כך אני משתדל לנהוג גם ביחס לנכדי, שתהיה להם ילדות פורחת ושחלילה לא יגיעו לאן שהגעתי אני, כי ברור לי שהכיוון השני-הרסני ופוגע.

**"טעם מר
עלה בפי שאמר
לי: חבל על
ההשתדלות שלך,
היא ממילא לא
שווה כלום..."**

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

אלו ואחרות לא החזירו אותי למוטב, להיפך, הלכתי ונעשיתי גרוע יותר מיום ליום. כשעליתי לישיבה קטנה, כבר היה ברור באיזה סוג בחור מדובר, גם בישיבה התחברתי לנוער שוליים ואבא היה שואל מפעם לפעם: "לא למדת היום, אה? תיארתי לעצמי".

בפעמים הראשונות כשניסיתי לתקן את הרושם המעוות, ולספר שדווקא למדתי, הייתי שומע: "טוב, מה כבר אפשר להספיק ביום אחד", או "שמואל, שמע לי, משעת לימוד ביום לא צומחים לגדול הדור". וכשמעתי זאת הפסקתי ללמוד גם את שעת לימוד זו.

בישיבה ששהיתי חצי יום עבדו וחצי יום למדו, הייתי בטוח שכך אעביר את שארית ימי, מתנדנד בין לבין, ואחיי חיים ריקים מתוכן ומשמעמים ומדכאים. הייתי קרוב לגיל עשרים, משתדל לשמור על ההלכות, מניח תפילין בבוקר, אבל לא יותר מזה. אהבתי לעבוד אבל בלימוד התרשלתי מאוד, והתפילות שלי היו מהשפה ולחוץ.

יום אחד עצר אותי אחד ממגידי השיעור בפנית המסדרון ושאל בעדינות אם יש לי שתי דקות פנויות, וכך מצאתי את עצמי עומד ומקשיב ל... מחמאה הראשונה, כך נדמה לי, שקיבלתי בחיי: "שמואל, שאלת היום שאלה יפה מאוד בשיעור. אני חייב להגיד לך שעד עכשיו לא מצאתי תשובה למרות שאני חושב עליה כל היום".

"אני? שאלתי שאלה? כבודו התבלבל עם מישוה אחר", אמרתי.

"לא, לא, זה היית אתה", השיב מגיד השיעור וחזר על השאלה.

נכון, באמת שאלתי את השאלה הזו, סתם כך, אני לא יודע איך היא נפלטה מפי. זה היה ברגע שבכל זאת הקשבתי, עלתה לי שאלה ואני זרקתי אותה לחלל האוויר, לא ממש בכוונה, והוא קיבל את הדברים ברצינות, יושב וחושב על זה.

"יש לך כנראה ראש מאוד טוב אם שאלת שאלה כזו", הוא אמר לי.

הייתי בן יחיד אחרי שלוש בנות. אולי בגלל זה היו להורי תקוות רבות, אלא שאפילו אחת מהן לא היתה קרובה להתגשם. הייתי עקשן לא קטן, בעל כישרונות בינוניים ושובב גדול. הורי חשבו עלי הרבה: "מה יהיה עם הילד הזה?" הם שאלו, כשאבא ואני היינו חוזרים מבית הכנסת אבא היה עטור בבגדי שבת כמלך, ואני בחולצה מוכתמת ושחורה ובמכנסיים מאובקות. "שבת שלום" היתה אמא מקבלת את פנינו, ואבא היה מסתכל לעברי ונאנח: "תאמיני לי שלא ראיתי את שמואל מתחילת התפילה, איני יודע איפה הוא היה כל הזמן, שיחקת עם חברים, אה?" אמא הביטה בעוגמה במכנסיים שנפער בהם חור קטן בברך ואני ניסיתי להתגונן: "לא נכון, נכנסתי לביהכ"נ, אתה לא זוכר אבא שהייתי לידך עד סוף לכו נרננה? גם לקראת סוף ערבית הגעתי והתפללתי".

"אה, מילד בגילך אני מצפה להרבה יותר, ראיתי את החברים שלך לא עוזבים את הכיסא מתחילת התפילה ועד סופה. וגם כשכבר היית בפנים- זה נקרא להתפלל? נראה היה שאתה נע באי נוחות, רק מחכה שתסיים את חובתך ותוכל לצאת להשתובב, זאת לא נקרא תפילה".

ידעתי שיש הרבה מהצדק בדבריו של אבי, לא הייתי כולי מלא התלהבות ורצון להתפלל, אך בכל זאת טעם מר עלה בפי שאמר לי: "חבל על ההשתדלות שלך, היא ממילא לא שווה כלום", היו עוד דוגמאות נוספות שנחרטו עמוק בליבי וגם כיום, כעבור ארבעים שנה אני מסוגל לשכח אותן. מטבעי הייתי ילד שחושב הרבה על עצמו, וכפי שאמרו ההורים שלי: שום דבר חוץ ממך לא מעניין אותך. באחד הבקרים פגשתי שכן קשיש שנשא סלים כבדים, הצעתי לו את עזרתי והוא שמח מאוד. הרגשתי שטעם חדש וטוב של נתינה מציף אותי, וכבר נטלתי את הסלים וצעדתי מהר אבל אח"כ האטתי את הקצב כדי להתאים לאלו של שכני. אח"כ הגעתי הביתה וסיפרתי לאמא שעזרתי לשכן ושאני צריך פתק על איחורי לת"ת. אמא כתבה לי פתק אבל לא נמנעה להוסיף בקריצה: "מה לא עושים כדי להגיע מאוחר לת"ת... הטעם הטוב נעלם כלא היה, שוב הייתי שמואל הרע חוזם התעלולים שאף פעם לא יעשה טוב ולא חושב טוב חוץ מעל עצמו. דוגמאות

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

למה התורה אסרה 39 מלאכות שבת?

שאלה: מה הטעם שהתורה אסרה לנו ט"ל מלאכות בשבת?

כתוב בתורה (שמות לא טז-יז), ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם: "בני ובני בני ישראל את העולם לעולם כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש". ועוד כתוב (דברים יז כג) "זכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך ה' אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה", על פן צורך ה' אלהיך לעשות את יום השבת.

ועל פי זה כתבו הראשונים ב' טעמים במצות השבת:

טעם א. הוא בשביל שנהיה פנויים מעסקינו לכבוד היום, לקבוע בנפשותינו אמונת חדוש העולם [דהיינו שהעולם לא היה קיים תמיד אלא העולם נברא] שהיא חבל המושכת כל יסודי הדת. ובמנוחתנו בשבת, הוא מזכיר את חדושו של עולם, כי כשישבתו בני אדם כולם ביום אחד בשבוע, וישאל כל שואל מה סיבת זאת המנוחה, ויהיה המענה, כי ששת ימים עשה ה' וגו', כל אחד יתחזק באמונה אמתית.

טעם ב. הוא מה שזכינו שרק לנו עם ישראל מותר לשמור את השבת ולנוח בו, שהיא מתנה המיוחדת לנו, וגוי השומר שבת חייב מיתה, והטעם הוא משום שהיינו עבדים במצרים, ולא היינו יכולים לנוח בעת חפצנו במנוחה, והאל הצילנו מידם וצונו לנוח בשבת.

כתוב בגמרא (שבת י:), אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיעם. הנה מלבד השכר העצום שמחכה לאדם לעתיד לבוא על שמירת השבת שחשובה מאד בעיני בורא העולם, יש גם תועלת לגוף.

והתועלת בזה, שעל ידי כן אדם לא ישכח את עצמו וישחק גופו מרוב עבודה, אלא מצויה הוא לנוח ולהתענג, ועל ידי זה יוכל להתרענן ולהוסיף ולעשות יותר ויותר ממה שחשב שעושה בזה שהוא עובד ללא הפסקה, שכן הגוף מתקשה לחשוב טוב ולפעול טוב כמו בן אדם שלוקח מנוחה.

ועוד תועלת מרובה שממנה יוצא הרבה טובה בגשמיות וברוחניות, הוא חיזוק האמונה של האדם בה' יתברך. וכשמתבונן בטעם שמירת שבת ישם אדם על ליבו להיות יותר רגוע ולהוסיף לבטוח ולהישען על ה' יתברך בכל עניניו, וכן על ידי זה שם ליבו להשתדל יותר לכבד את אשתו והאישה את בעלה בכבוד אמיתי, ולחנך את הילדים בצורה טובה יותר ולא מתוך נגיעות אישיות, שבכל זה אנו מצווים מאת ה' שאוהב אותנו ויודע יותר טוב מאיתנו מה טוב לנו.

לסיכום: טעם איסור מלאכות שבת הוא בשביל להעיד שה' ברא את העולם בששה ימים ושבת ביום השביעי. וזכר למה שעבדו אבותינו במצרים ללא מנוחה ועל ידי שגאל אותנו ה' יתברך ברוב חסדו, יצאנו מצרה לרווחה, ועיקרה בשביל להתרחק מדעות כוזבות שיובילו אותנו לבסוף לדברים לא טובים ולהתדבק באמונה האמיתית שמובילה אותנו לדברים טובים, וגם בשביל שנוחו ונתענג שביעית מהחיים שלנו.

ואף שעל ידי שאדם רגיל לעשות איזה ענין שאסור בשבת יוקשה עליו להבין את הנאמר מכל מקום אם יתאמץ וידע שאפשרי להתגבר על ההרגל, לאחר שהסיר מעליו ההרגל ההוא וילך לשיעורי תורה בשבת, ימצא את העונג האמיתי.

שלום בית טיפים ועצות לחיים

שלום בית בכל בית

משפחת כהן חיה בשכונה שקטה. ערב אחד, אחרי יום עמוס, חזרו ההורים הביתה. הילדים היו רעבים, הבית היה מעט מבולגן, והעייפות הורגשה באוויר. אבא העיר לאמא על כך שהארוחה לא מוכנה בזמן, ואמא השיבה בכעס. הילדים הביטו בהם בדאגה. רגע קטן של מתח הפך לאווירה כבדה בבית. אך אז, אמא עצרה, נשמה עמוק ואמרה: "בואו נזכור – הבית שלנו הוא מקדש מעט. לא ניתן לכעס להרוס את האחדות." אבא חיך, התנצל, והמשפחה ירדה לארוחה באווירה רגועה.

ביהדות, שלום בית נחשב ערך עליון. חז"ל אמרו: "גדול השלום" – עד כדי כך שהקב"ה מוכן ששמו ימחק במים (בפרשת סוטה) כדי להשכין שלום בין איש לאשתו. המשמעות היא שהשלום בבית חשוב יותר מכל מחלוקת, והוא הבסיס לחיים רוחניים בריאים.

הבית היהודי מוגדר כ"מקדש מעט". כשיש בו שלום, הוא מקרין אור לא רק על בני המשפחה אלא גם על הקהילה כולה. שלום בית אינו רק היעדר מריבה, אלא יצירת אווירה של כבוד, אהבה, הקשבה ושותפות.

למה מתערער שלום הבית?

- עייפות ושחיקה יומיומית – עומס העבודה והמשימות גורמים למתח.
- חוסר תקשורת – אי-הבנה בין בני הזוג מובילה לריחוק.
- ציפיות לא ממומשות – כשאחד מבני הזוג מרגיש שלא מעריכים אותו.
- השפעות חיצוניות – לחץ כלכלי, חברתי או משפחתי.

אז מה עושים?

לדבר בנחת, גם כשיש מחלוקת. כמו שנאמר: "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג', יז).

1. הכרת הטוב – להודות זה לזה על הדברים הקטנים – "תודה שהכנת ארוחה", "תודה שעזרת לילדים." הכרת הטוב מחזקת את הקשר.
2. שגרה של זמן משותף – לקבוע זמן קבוע לשיחה או לימוד משותף. כך נוצרת תחושת שותפות אמיתית.
3. הימנעות מהשוואות – לא להשוות את בני הזוג לאחרים. כל אחד ייחודי, וההשוואה פוגעת באמון.
4. שיתוף הילדים בערכים – להסביר לילדים שהכבוד והאהבה בין ההורים הם חלק מהמסורת היהודית. כך הם לומדים בעצמם לנהוג בכבוד.
5. סיפורים מהמקורות – לספר על אבותינו ואמותינו – אברהם ושרה, יצחק ורבקה – שהיו שותפים לדרך, גם כשעמדו בפני אתגרים.

ערכים שמוטמעים דרך שלום הבית

- אהבה וכבוד – יסוד הקשר הזוגי.
 - ערכות הדדיות – בני הזוג רואים עצמם כצוות.
 - סבלנות וענווה – היכולת לוותר ולראות את האחר.
 - קדושת הבית – הבית כמרחב רוחני, לא רק פיזי.
- הסיפור של משפחת כהן מלמד אותנו ששלום בית אינו מובן מאליו – הוא דורש עבודה יומיומית, תקשורת מכבדת, והכרה בערכים יהודיים. כאשר בני הזוג בוחרים להגיב בכבוד ולא בכעס, הם לא רק מונעים מריבה אלא גם בונים בית שהוא "מקדש מעט".

בסופו של דבר, שלום בית יהודי הוא לא רק מטרה משפחתית – אלא יסוד רוחני שמקרין על הדורות הבאים. ילד שגדל בבית מלא אהבה וכבוד לומד בעצמו כיצד לבנות משפחה יציבה בעתיד.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

גם שלא קיבלת באהבה יש לך שכר!

לתקנינו רק מצליח כמובן ולא חלילה להפך, והיכן אם כן ההצלחה והתועלת שבגלויות, וכאמור התוצאות השליליות שבעקבות הגלות הינן ללא שליטה, וללא כוח בבחירה לעמוד בהם, כמעט ונכפה עלינו הרע מתוקף הניסיונות והייסורים התקיפים והתכופים, למעוד ולחדול. וכי הגלויות יחזירו אותנו אחורה. חלילה מלחשוב כך.

אולם התשובה לכך מעין מה שביארנו: כאשר רואה הבורא את הידרדרות העם, קטנות האמונה שבהם, מחדליהם ואוזלת ידם מלתקן עצמם בדרך הנעימה של שמירת התורה והמצוות, זהירות בבין אדם לחברו וכו'. נוקט הקדוש ברוך הוא בשיטה אחרת, והיא, כאשר מתחזקים עלינו הצרות והניסיונות הינם תקיפים ומפתים, וביותר בעידן שהמורכבות של מצבנו היא מג' מרכיבים גם יחד, ואלו הן: 1. ניסיונות. 2. ייסורים. 3. הסתר פנים. אזי ישנה סגוריא גדולה מכל התגברות קטנה שנתגבר על יצרנו, ולעומת זאת מתקטנת הקטגוריא ממחדלינו, אחר שמצבנו מורכב מהמרכיבים שהזכרנו ובפרט להיותם ביתר שאת ובעוצמה שלא היה כמותה מעולם. לעומת זאת, אם היו הניסיונות והייסורים מתונים יותר, ולעומת ההסתר היה גילוי פנים, אזי היה המצב להפך, שהקטגוריא מכל מחדל קטן הייתה קטגוריא נוראה, והסגוריא מכל מצוה הייתה קטנה.

וכאמור אחר שלא הצליחה הדרך הנעימה, הוצרכנו לדרך הלא נעימה, ואולם בכך הקטגוריא הוקטנה, והסגוריא מוגדלת מכל פרט קטן. ורק יש לידע שהגם שהקטגוריא קטנה יחסית היום ממחדלינו, לכל היותר לא ניענש בעונשים קשים ומידיים, אולם להפסיד - בודאי שמפסיד האדם שכר עצום לעולם הבא ממחדליו. שכן שכר בודאי לא יקבל על כך שחדל מתורה ומצוות, וזה לבד כבר יתן החי אל ליבו שלא לאבד טובה הרבה.

למאמרים נוספים של דינאל אליהו גרמן
בקרוב באתר ישיבת אור דוד

ישנם בני אדם שהינם שומרי תורה ומצוות, אלא שרואה הבורא לטובתם שיש צורך בייסורים שייסרם בעולם הזה להביאם לחיי העולם הבא, אלא שבני אדם הללו הינם מבעטים בייסורים, כעסנים, חסרי סבלנות, קטני אמונה מלהאמין בטובתן של ייסורים, לאלו תיתכן הנהגה קשה על מנת לזכותם גם לאלו לחיי העולם הבא.

והוא שייסרם הבורא בייסורים קשים, ואז גם אם יבעטו בהם, תהא זכות עליהם שאינם יכולים לעמוד בייסורים קשים הללו, וכעניין שאמרו חז"ל: אין אדם נתפס על צערו.

כלומר, בכך שיתייסרו בייסורים קשים שבאמת אין בכוח בחירתם לקבלם באהבה, וכיוון שניסיונם בזה הוא מעל כוח בחירתם לא ייתבעו על כך שלא קיבלום באהבה, והייסורים יעשו את שלהם לנקותם ולצרפם, שכן סוף סוף גם בייסורים כאלה יש תועלת, להכניע, לצרף מהחומר והגשמיות, להכיר באפסיות האדם, באפסיות העולם, וכמו שיבואר עוד.

והנה רואים אנו בגלויות שגלו בהם עם ישראל, שנפלו בהם לשפלות ולירידה תהומית. הנה בגלות מצרים נפלו עם ישראל עד לעבודה זרה כידוע מחז"ל, ועל כך אף קטרגה מידת הדין. בגלות בבל, שכחו עם ישראל את התורה, נשאו נשים נכריות, עד שבא עזרא ולימדם מחדש.

גלות יון גרמה למתיוונים רבים מעם ישראל שנטשו את התורה והמצוות והצטרפו ליונים.

גלותנו זו הארוכה, הינה הובילה להתבוללות, להשכלה, ולמלכות של מינות ואין כאן המקום להאריך לאיזו הידרדרות נפלו בעקבות גלות זו הארוכה. והרי הדבר פלאי, שכן הלוא הגלויות נועדו לתקן, לברר, להכשיר את עם ישראל לגאולה ולשלמות, ולכאורה תוצאות הגלות מראים על ירידת הדורות, שפלות, הפנימיות והדעת נעדרים, ועוד ועוד.

והלוא אם הקדוש ברוך הוא הועיד את הגלויות לתועלת ולתיקון, בודאי שכן נתהווה, ללא ספק מעשי ה' לא יורדים לטמיון, הבורא בפעולותיו

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של
הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכו' שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג'י:

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

